

תת"ע 3405/01/17 - אחמד סמניה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 3405-01-17 מדינת ישראל נ' סמניה אחמד
תיק חיזוני: 90112600110

בפני כבוד השופט אסתר טפטה-גרדי
אחמד סמניה
מבקש
באמצעות עוז"ד צביבה יונס
נגד
מדינת ישראל
משיבת
באמצעות עוז"ד ג'לאל עווידה

החלטה

הובאה לפניה בקשה לביטול פסק דין בו נדון המבוקש בהעדרו, ביום 17.5.8.

כתב האישום שהוגש נגד המבוקש עולה כי ביום 16.9.23, בשעה 10:35, נהג המבוקש במשאית, מסוג "איסוזו", מ.ר. 3270232, בכביש 4 ק"מ, 231 והשתמש בטלפון, כשהוא בתנועה, שלא באמצעות דיבורית, בנגד לתקנה 28(ב) לתקנות התעבורה התשכ"א-1961.

ביום 8.5.17 הורשע המבוקש בהעדרו ונדון לכנס בסך 1,200 ₪.

לשיטת ב"כ המבוקש, עם קבלת הדוח, הגיע המבוקש בקשה להישפט למפניו, אך הזמנה לדין שנשלחה אליו, לא התקבלהatsu, וככל הנראה הגעה לאדם אחר, הנושא שם דומה לשלו, בנסיבות. בישוב בו מתגורר המבוקש, נתען, ישנים מספר אנשים בעלי שם זהה וענין זה יוצר "הרבה בעיות בחלוקת הדואר". בנוסף, ציין כי המבוקש מוכר לכולם בשם חמוצה סמניה ולא אחמד סמניה.

זאת ועוד, מעת שnodע למבקר על פסק הדין, הגיע המבוקש בקשה זו, באופן מיידי, ביום 17.5.14.

עוד ציין ב"כ המבוקש כי העונש שהושת על המבוקש, המשמש כנוהג חילוץ, גרא, במשטרת ישראל, פוגע בפרנסתו. ב"כ המשיבה מתנגד לבקשתו. לשיטתו, הזמנה לדין שנשלחה למבקר לכתובות אותה רשם בבקשתו להישפט. בנוסף, מענין בבקשתו ובתחבירו עולה כי המבוקש לא פרש את סיכון הגנתו ומענין בדו"ח עולה כי הוא מודה ביצוע העבירה.

המסגרת המשפטית

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי מאפשר לדון אדם בהיעדר וקובע חזקה כי אם הזמן ולא התיצב בבית המשפט יראוהו כמودה בכל העובדות שנטענו, וכי בית המשפט רשאי לדונו בהיעדר. ובביא בקצרה את נוסח הסעיף.

"**240. (א) בעבירות לפי פקודת התעבורה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970,** שלא גרמו לתאונת דרכים שבה נחבל אדם חבלה של ממש, בעבירות שנקבעו בעבירות קנס או בעבירות לפי חיקוק אחר שר המשפטים, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת קבוע, יחולו סדרי דין אלה:

.....
(א) 2 נאשם שהזמן ולא התיצב בבית המשפט בתחילת המשפט או בהמשכו, יראוהו כמودה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום, מלבד אם התיצב סניגור מטעמו;

(א) 3 בית המשפט רשאי לדון נאשם לפי הוראות פסקה (2), שלא בפניו, אם הוא סבור שלא יהיה בשיפתו על דרך זו משום עיוות דין לנאשם ובלבד שלא יטיל עליו עונש מאסר.....

(ב) על פסק דין מרשייע שנייתן לפי סעיף קטן (א), יחולו הוראות סעיף 130(ח) ו-(ט). נמצאו למדים כי ככל מקרה שנאשם הזמן ולא הופיע בבית המשפט, הרי ניתן לדונו בהיעדר. אולם בית משפט רשאי לבטל את פסק הדין שנייתן בהיעדר (את הכרעת הדין או את גזר הדין, או את שנייהם).

אמות המידה המנחות את ביהם"ש בבוואו להחליט בבקשת לביטול פסק דין קבועות בס' 130(ח).

(ח) נגזר דין של הנאשם בטעון שלו בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשה הנידון, לבטל את הדיון לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נכון שהיתה סיבה מוצדקתiae non proposita*לאי התיצבותו* או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשת שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשת הוגשה בהסכמה התובע.

הסעיף קובע שני טעמי המצדיקים לביטול פסק דין:

א. קיום סיבה מוצדקתiae non proposita*לאי התיצבותו* של המבקש במשפטו.

ב. גרים עיוות דין לבקשת כתוצאה מיון ביטול פסק דין.

התנאים אינם מצטברים. מכאן שם עולול להיגרם לבקשת עיוות דין עקב נעילת שער*ביהם"ש* בפניו, *ביהם"ש* עתר לבקשתו לביטול פסה"ד, גם אם אי התיצבותו נבעה מרשלנות בלבד. אולם אם אין קיימ*חשש* כאמור נדרשת סיבה מוצדקתiae non proposita*לאי ההידרות*, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור ידחה *ביהם"ש* את בקשתו.

בבוואו להכריע בבקשתו, על *ביהם"ש* לשקל מגוון רחב של שיקולים, ביניהם, חומרת העבירה, הזמן שעבר מאז נפתח, הביעות הטכניות שמעורר הביטול, האינטראקציוני שביעילות הדיון לעומת אינטראקציונן הנאשם, ועוד.

בunny רע"פ 9142/01 **سورאיה איטליה נ' מדינת ישראל**, ציין בית המשפט כי תכליתו של סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי היא "על ההליך הפלילי בעבירות קלות. ניתנת במסגרת אפשרות לנאשם, אם הוא בוחר בכך, שלא להיות נוכח

בעת הדיוןvr כר שזה יתנהל בהיעדרו. הדיוןvr קובע שבמקרה זה יראוvrו כמודהvr בכל העבודות אשר בכתב-האישום, משמעvr על הנאשם לדעתvr שא-התיצבותvr כמורהvr כהודהvr.

ההמצאה של ההזמנה לדין

ה המבקשvr טועןvr כי לא קיבלvr את ההזמנהvr לדיןvr מאחרvr שבשפרעםvr ישניםvr תושביםvr נוספיםvr בעליvr שםvr זההvr לשלוvr והדברvr גוררvr אחריוvr "בעיותvr בחלוקתvr הדוארvr".

חזקת המסירהvr קובועהvr בתקינהvr 44אvr לתקנותvr סדרvr הדיוןvr הפליליvr, התשל"ד-1974, שזוvr לשוניהvr:

"**בעבירות תעבורה שעלייהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירות קנס כאילו הומצאה דיןvr גםvr בלאvr חתימהvr עלvr אישורvr המסירהvr, אםvr חלפוvr חמישהvr עשרvr ימיםvr שנשלחהvr בדוארvr רשוםvr, זולתvr אםvr הוכיחvr הנמעןvr שלאvr קיבלvr אתvr ההודעהvr אוvr אתvr ההזמנהvr מסיבותvr שאיןvr תלויותvr בוvr ולאvr עקבvr הימנעותvr מלקלבלןvr.**"

עליהvr מהאמורvr כיvr בעבירותvr בהןvr עסקיןvr, ככלvr שחלפוvr 15vr ימיםvr שנשלחהvr ההזמנהvr לדיןvr בדוארvr רשוםvr, קיימתvr חזקתvr מסירהvr. החזקהvr ניתנתvr לסתירהvr, אםvr הוכיחvr הנמעןvr כיvr לאvr קיבלvr אתvr ההזמנהvr לדיןvr מסיבותvr שאיןvr תלויותvr בוvr ולאvr עקבvr הימנעותvr מלקלבלנהvr.

לאחרvr ששאלתיvr בדברvr סבורהvr אניvr כיvr המבקשvr לאvr עמדvr בנטולvr המוטלvr עליוvr לסתורvr אתvr חזקתvr המסירהvr.

בתיהvr המשפטvr שדנוvr בנסיבותvr דומותvr -vr בכפריםvr, בהםvr איןvr רחובותvr וקיימותvr מספרvr אנשיםvr בעליvr שםvr זההvr, ודברvr הדוארvr לאvr הגיעvr למענוvr -vr קבעוvr כיvr המבקשvr לסתורvr אתvr חזקתvr המסירהvr, להמציאvr ראיותvr לביסוסהvr.

ראהvr לענייןvr זהvr עתםvr (חי"ר) 18744-12-14vr מוחמדvr מוחשןvr נ'vr משרדvr התחבורהvr/างףvr הרישויvr, שםvr, במקורהvr בוvr העלהvr העוטרvr טענהvr לפיהvr הואvr לאvr קיבלvr אתvr הודעותvr לשכתvr הוצאהvr פ'vr מאחרvr שבכפרvr בוvr הואvr מתגוררvr איןvr רחובותvr וקיימותvr 3vr אנשיםvr נוספיםvr בעליvr שםvr זההvr, קבעהvr כב'vr השופטvr תמרvr שרוןvr-נתנאלvr, כיvr העוטרvr היהvr להוכיחvr כיvr לאvr קיבלvr אתvr ההודעותvr. וכךvr בלשוניהvr:

"**אכןvr, חזקתvr המסירהvr עלולהvr ליצורvr בעייהvr במרקוריםvr בהםvr מדוברvr ביישוביםvr קטניםvr, שאיןvr בהםvr כתובותvr מדוייקותvr וראויvr שהמחוקקvr ייתןvr עלvrvr כרvrvr דעתו...vr אולםvr איןvr זוvrvr חזותvr הכלולvr.vr דייןvr ישvr לבחוvr, האמvr הראיותvr שהובאוvr עלvr ידוvr ממצביעותvr עלvr אפשרותvr סבירהvr שהואvr לאvr קיבלvr אתvr ההודעותvr.**"

סבירהvr אניvr שהעוטרvr שבפניvr לאvr עמדvr בנטולvr זהvr.
אמנםvr, הוכחvr שבפניvr שביישובvr בוvr מתגוררvr העוטרvr מתגורריםvr (לפחותvr לפיvr רישוםvr הכתובהvr בתעודותvr זההותvr שליהםvr), שלושהvr אנשיםvr, הנושאvr שםvr זההvr לשמוvr שלvr העוטרvr ולאvr הוכחvr שבפניvr

שההודעות נשלחו אל העותר, בציון שם אביו.
לא הוכח בפנוי, שהכתובה המדויקת הנטענת של העותר, הייתה בידי לשכת ההוצאה לפועל
לא הוכח בפנוי שהכתובה שמסר ב"כ העותר בדיון (הכוללת תיבת דאר), רשומה בתעודת
זהות של העותר או במשרד הפנים.

וכן ראה **רע"פ 2575/17 רונן גיאר נ' מדינת ישראל** (17.6.9.17) (להלן - עניין גיאר), שם דחה בית המשפט העליון
בקשת רשות ערעור שהגיש העורר לאחר שבקשו לביטול פסק דין נדחתה, מהטעם שבשם שלב בהליך לא הוצאה כל
ראיה שיש בה להוכיח כי הוא לא קיבל את הזמנה לדין מסיבות שאין תלויות בו. וכך לדברי כב' השופט ח' מלצר:

"גם בפנוי המבקש שב ו חוזר על הטענה כי בישוב בו הוא מתגורר, ישנן מספר משפחות
נוספות העוננות לאותו שם משפחה, ואף ביחס לטיעון זה לא הוצאה כל ראייה (ראו: רע"פ
3202/16 בן נחון נ' מדינת ישראל (18.5.2016))."

בעניינו, המבקש לא הוכיח כי בעת שנשלחה לו הזמנה לדין, כתובתו המדויקת הייתה רשומה בתעודת הזהות שלו או
במשרד הפנים. יתרה מכך, הזמנה לדין נשלחה לכתובה זהה לזו שרשם המבקש בבקשתו להישפט. על המבקש חלה
החובה לעדכן את כתובתו המדויקת במשרד הפנים ומושא עשה כן אין לו להלין אלא על עצמו.

טענת המבקש כי הוא מוכר לכולם בשם חמוצה סמניה, גם אינה יכולה לעמוד לו. המבקש לא הוכיח כי הוא רשום
בשם אחר במשרד הפנים ובנוספ', גם בבקשתו להישפט רשם המבקש את השם " אחמד סמניה".

מהאמור עולה כי המבקש לא הצליח לסתור את חקמת המסירה ולא הוכיח סיבה מוצדקת לאי-התיצבותו לדין.

יעילות דין

ב"כ המבקש הוסיף וטען כי אלמלא מתקיים הבקשה, יגרום הדבר עיות דין למבקש, למשל ביצוע את העבירה
המיוחסת לו.

טענה זו נתונה בועלמא, ללא שהובאה ראייה כלשהי לביסוס סיכומי הגנת המבקש.

לענין זה אפנה לדבריו של בית המשפט העליון **רע"פ 1773/04 אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל** (להלן - עניין
אלעוברה), (יום 23.2.04), שם נדחתה בבקשת רשות ערעור שהגיש העורר לאחר שבקשו לביטול פסק דין, מנימוקים
של שכחת מועד הדיון ועיות דין, נדחתה:

"לא הייתה סיבה מוצדקת לאי-התיצבות המבקש (לענין זה ראה **רע"פ 5377/03 וגדי ג'מאן נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם); ר"ע 418/85 פרץ רוקינשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(3) 279). הדבר גם אינו דרוש כדי למנוע עיות דין, כפי שביאר בית המשפט המחודי בעצם
העקיפה הודה המבקש. העובדה שהמבקש כפר בפני השוטר רשם את הדוח בפני בית

המשפט אין משמעותה שיש לבטל את פסק הדין כדי למנוע עיות דין. לשיטה זו - כל מי שכופר ולא התייצב זכאי לביטול פסק-דין, ולא היא." (הדגשה שלי - א.ט.ג.).

דברים דומים השמיע בית המשפט, בעניין גיאר לעיל, לעניין טענת עיות דין, בדחותו את בקשת רשות הערוור:

"בקשר זה בית המשפט המחויז הנכבד קבע כי המבקש לא נימק מדוע יגרם לו עיות דין אם לא יבוטל פסק הדין, זולת טענה כללית שהעלתה לפניה הוא כופר במיחס לו".

מכאן, גם על פי החלופה השנייה, העשויה להצדיק ביטול פסק דין - חשש לעיות דין - לא מצאתו לנכון לקבל את הבקשה.

באשר לעונש, גם כאן אין חשש לעיות דין - המבקש הורשע בעבירה של שימוש בטלפון הנייד, בעת שהרכבת בתנועה, שלא באמצעות דיבורית. העונש שהושת עליו כולל קנס בסך 1,200 ₪. נכון אמרו, בנסיבות בהן הורשע המבקש, הענישה היא מידית וסבירה.

לסיכום, בנסיבות דין, הבקשה נדחתת.

הכרעת הדין וגזר הדין יותרו על כנמן.

המציאות תשליך העתק ההחלה לצדים.

זכות ערר בחוק.

ניתנה היום, ג' אדר תשע"ח, 18 פברואר 2018, בהעדך
הצדדים.